

nye Jernbaner, $3\frac{1}{2}$ Million aarlig for 5 Aar. Ja, det lyder meget godt, men den højtærede Finansminister, eller hvem der ellers bliver Finansminister, vil slet ikke komme i det Tilfælde. Det vil slet ikke kunne lade sig gøre, for han kommer til at bruge disse $17\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det kommer han til meget snart. Derefter maa han paa ny ty til Nationalbanken, og saa ville vi i en nær Fremtid atter faa Forslag om nye Statslaan.

Saaledes er min Mening, fuldstændig objektiv og uden nogen som helst politisk Bagtanke, om vore Finanser i Øjeblikket. Det er min Overbevisning, at vi for nærværende Tid ikke blot staa overfor Reformpartiets politiske, men ogsaa overfor dets økonomiske Konkursbo. De, som skulle forvalte Boet, som skulle vedgaa Arv og Gæld, ville sandelig faa en yderst vanskelig og pinlig Opgave og ville ikke have nogen som helst anden Undskyldning end den, at de ikke have nogen Skyld i Misæren, netop den samme Undskyldning, som den højtærede Finansminister i Dag kan fremføre.

Det er med denne Opfattelse af vor Stilling, at Højregruppen anbefaler at vedtage det Statslaan, som allerede nu er foreslaaet.

Brandes: Jeg skal ikke opholde det høje Ting ret længe — jeg antager, ærede Medlemmers Opmærksomhed er andetsteds end ved denne Forhandling, hvis Resultat jo er givet, men jeg ønsker gerne at motivere min Afstemning over det foreliggende Forslag. Jeg skal dog forinden tillade mig at sige, at den Betænkning, vi have faaet fra det nedsatte Udvalg, i høj Grad har skuffet mig, og jeg skulde næsten tro ogsaa andre. Det er jo en Betænkning, som giver blank op. Der findes i den kun den eneste Linie, at Lovforslaget indstilles til uforandret Vedtagelse. Vi havde Grund til at vente os andet, da dette Udvalg blev nedsat, thi den ærede Ordfører for Højrepartiet erklærede, at han ønskede fyldige Oplysninger om Forslaget, at han vilde rette forskellige Forespørgsler til den højtærede Finansminister, og at han vilde have Konference derom. Af alt dette er der intet Spor i Betænkningen. Om dette Udvalg havde været nedsat eller ikke, vilde for det høje Ting været ganske uden Forskel. Vi gaa til dette Forslags Behandling uden nogen som helst Vejledning, altsaa uden en Vejledning, som jeg vilde tro var i høj

Grad ønskværdig. Desuden kunde denne Betænkning jo meget nemt og vist med et godt Resultat være kommen ind paa de Spørgsmaal, som blev rejste ved første Behandling her i Salen. Jeg tænker særlig paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 12te kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen), og som ogsaa ere blevne nævnte af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen).

Det ærede kongevalgte Medlem nævnedede navnlig Reservefonden og dens Stilling, og han gjorde opmærksom paa, at det var af største Betydning, at Reservefonden var anbragt i let afhændelige Papirer, saaledes som den nu ikke er. Der til svarede den højtærede Finansminister, at han delte denne Mening, men han havde ikke anset sig for berettiget til at foretage nogen ny Forandring med Reservefonden. Efter hans Mening var der truffet en Aftale om Reservefonden med tidligere Finansudvalg, og mod denne Aftale kunde han ikke gaa. Hvis der har været en saadan Aftale, maa den være truffen en Gang i forrige Aarhundrede for mange, mange Aar siden, og det er derfor meget tvivlsomt, om en Finansminister i dette Aarhundrede selv med den største Loyaltet vilde behøve at føle sig bunden af en saadan Aftale med Folketingets Finansudvalg. I alt Fald kan jeg ikke se nogen Grund til, at den højtærede Finansminister, hvis han har den Mening, at Reservefondens Midler skulde anbringes anderledes, ikke har søgt Forhandling med Finansudvalget i saa Henseende. Men for Resten har dette Spørgsmaal mange Gange været drøftet paa Rigsdagen, og mange Gange har den Indvending været rejst mod Reservefondens Anbringelse, som nu ogsaa blev rejst af det ærede 12te kongevalgte Medlem. Fra mange Sider har dette Ønske været udtalt, at man skulde have en Reservefond, der var ganske anderledes brugelig, hvis der var nogen Grund til at ty til den. Den højtærede Finansminister nævnedede, at det maatte være under særlig ulykkelige Forhold, at man skulde ty til den, som f. Eks. Krig, Pest, Jordskælv eller lignende. Men jeg tror ikke, at det behøver at være Tilfældet, netop det, som nu har foreligget, at Statskassen har været tom, ikke har kunnet fungere, havde været tilstrækkelig Grund til at ty til Reservefonden. Det er ogsaa sket tidligere, at Statskassen har laant af Reservefonden, og der havde ikke været noget i Vejen for, at man i Stedet for at gaa til et Laan i Nationalbanken eller at overtrække Kon-